

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3025/2019
16.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“, Сурдулица, чији је пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 6591/17 од 26.11.2018. године, у седници одржаној 16.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 6591/17 од 26.11.2018. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 6591/17 од 26.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 731/2015 од 04.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужили на име неоснованог обogaћења по основу више наплаћеног износа за комуналне услуге за период од 01.01.2010. године, закључно са 30.06.2010. године плати износ од 687,86 динара са законском затезном каматом на овај износ, почев од 04.04.2017. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 68.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 6591/17 од 26.11.2018. године, првим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиле који је тражила да се обавезе тужени да јој на име неоснованог обogaћења по основу више наплаћеног износа за комуналне услуге за период од 01.01.2010. године, закључно са 30.06.2010. године плати износ од 687,86 динара са законском затезном каматом на овај износ, почев од 04.04.2017. године, па до коначне исплате. Другим ставом изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у другом ставу изреке првостепене пресуде, и обавезана тужилца да туженом плати на име трошкова парничног поступка износ од 70.500,00 динара. Трећим ставом изреке, обавезана је тужилца да туженом плати на име трошкова другостепеног поступка износ од 15.800,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, у којој је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18), ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Осим тога, указивањем на оцену налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке од стране другостепеног суда заправо се оспорава утврђено чињенично стање и оцена доказа, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.04.2014. године ради неоснованог обогаћења и накнаде штете, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде од 687,86 динара очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. То значи да је побијана другостепена пресуда донета у поступку у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП.

С обзиром на то да се ради о спору мале вредности, ревизија тужиље није дозвољена на основу одредбе чл. 468. и 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена одлука, али налази да у конкретном случају нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се

ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић